

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 302/2020
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања из Београда, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 576/18 од 29.11.2018. године, на седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 576/18 од 29.11.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 576/18 од 29.11.2018. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 2505/17 од 19.10.2017. године, одбио је предлог за прекид поступка (став први изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу на име накнаде штете за неисплаћене износе инвалиднине за период септембар 2014. године – август 2017. године, одређене новчане износе, са законском каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 69.250,00 динара, са законском затезном каматом од 19.10.2017. године, као дана пресуђења па до исплате (став трећи изреке). Ослободио је тужиоца од плаћања судских такси (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 576/18 од 29.11.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 2505/17 од 19.10.2017. године, у ставу првом, другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да у утуженом периоду тужена није вршила тужиоцу исплату инвалиднине иако је то право тужиоцу признато, сходно чему је тужиоцу причињена штета неправилним радом органа тужене, у смислу члана 172. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93). Затим, у поступку доношења одлуке о истакнутом захтеву првостепени суд ценио и наводе тужене везано за разлоге због којих није вршена исплата инвалиднине тужиоцу, али је закључио да они не доводе у питање овакву одлуку суда, јер су органи тужене били дужни да донесу одговарајуће решење уколико су из било ког разлога сматрали да је тужилац изгубио право које му је тужени раније признао.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 17.02.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 1.214.305,20 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца, као главни захтев, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић